

לשוננו לעם

עורכים: ע' איתן ומ' מדן

כרך לה, תשמ"ד

האקדמיה ללשון העברית
מוגן בזכויות יוצרים

למאמרי "עינוי הדין"

(לל"ע שמ"ו)

בעקבות המאמר העירוני קוראים על מאמרו של פרופ' ז' בן-חיים בספר הזיכרון לחנוך ילון (תשל"ד), שדן בעניין עינוי במשמע איחור והשהיה, וזה נזכר גם ב"דברי הקונגרס העולמי השמיני למדעי היהדות", בכרך "מקרא ולשון".

מִצָּר אני על שהיה מאמר זה של פרופ' בן-חיים סמוי ממני. הייתי מתכפד להסתייע בו, אילו היה תחת ידי. אך מאחר שמקצת האסמכתות זהות הן בשני המאמרים, אציין, שזכות ראשונים לפירוש של עינוי = "איחור והשהיה" היא, פנראה, לחוקר ולמילונאי מרדכי יסטרוב, כמודגש במאמרי. הוא פרסם את ערך עני, המיוחד למשמע זה בלִוּת מובאות מספרות חז"ל במילונו האנגלי לתלמוד בשנת 1903. אותו ערך עני אצל יסטרוב היה נר לרגלי במאמרי הנידון.

החידוש שבמאמרו של פרופ' בן-חיים הוא בעיקר בהשערתו המעניינת, כי השימוש בעברית בשורש עני במשמע הנידון קדם לשימוש בו בארמית הארץ-ישראלית, וישר פִּוּחוּ על זה.